

"У Херсонському театрі здійснилася × «Мрія»"

12 вересня

В неділю,
9 вересня,
о 18:00 на
сцені під
дахом

Херсонського обласного академічного музично-драматичного театру ім. Миколи Куліша пройшла моновистава «Мрія». Режисер – Сергій Павлюк. Це сучасний і пронизливий спектакль про двох дівчат на ім'я Наталка. Вони такі різні, але такі схожі у своїй простій та зрозумілій мрії. Мрії про велику і справжню любов. Ми заглянули за лаштунки та поспілкувались з режисером.

Моновистава досить незвичний театральний жанр розкажіть про нього детальніше, чим він відрізняється від інших?

- Я взагалі радий, що ми маємо можливість ставити моновистави, допомагати молодим акторам розвиватися. Звичайно, що моновистава це не той жанр, який буде популяризований на все місто. Це жанр, який спрямований на специфічного глядача, для людей, які люблять театр, для людей, які приходять і хочуть бачити не лише якесь веселе гіготіння. Як я завжди кажу, в театрі можливо все, театр для всіх і як мене вчили: «У театрі всі жанри хороші, крім нудного». По факту моновистава має конкретну ціль, вона має дозволяти

індивідуальної роботи з кожним актором, а тут це суто вишкіл. Також треба враховувати те, що не всі актори мають профільну освіту, хтось взагалі з вулиці прийшов до театру, але ця людина має певний талант і таке в нас буває.

Яку роль жанр моновистави відіграє у професійному розвитку актора?

- Моновистава дає можливість розкритись акторові стати цікавішим, перебороти страх сцени. Це як, наприклад, дітей вчать плавати, кинути в воду та сказали «пливи», тобі одразу стає страшно ти ненавидиш всіх своїх родичів, які це зробили, але ти плавати навчився. І саме оцей момент, коли глядач сидить буквально в двох метрах від тебе це дуже складно, і коли актор з цим справляється це робить його впевненішим у собі та майстернішим. Як на мене, кожен актор має пройти через це.

Розкажіть про виставу «Мрія»?

- Взагалі ми починали з першої частини «Наталчиної мрії», яку грала Женя Кірсанова. Вона прекрасно відкрила майстерню під колом, з нею ми їздили по фестивалям і Женечка дуже класно працювала. Шкода, що сама вистава буде відмирати, моновистави відмирають, тому що вони не для всіх, не кожен витримає, не кожен розуміє навіщо він сюди прийшов він вже звик до гучних концертів до різноманітного дійства на сцені. У другій частині грає Вікторія Королько. Чесно кажучи, я вже не пам'ятаю, яка це 13-та чи 14-та моновистава, я вже збився і перестав рахувати, але це вже друга прем'єра. Вікторія не грала цю виставу вже 3 місяці, ми презентували її на «Мельпомені Таврії» 25-го травня, уявляєте скільки часу пройшло, звичайно це хвилювання, це та сама прем'єра. Для мене це своєрідна індивідуальна робота з кожним актором. Кожен артист театру має пройти через моновиставу, як це не було б складно і які можливо не були б провали, але це має відбуватися. Актор має рости, набивати шишки і тоді вже виходити на велику сцену і бути там профі, тому що будь-яка вистава, будь-яка робота повинна змушувати актора розвиватися. Знаєте, як кажуть: «Актор пташка лінива, поки не пнеш не полетить», але це індивідуально.

Як довго ви працювали над даною моновиставою?

Зараз, щоб ви розуміли, оця вистава і та, яка була в травні, – це дві кардинально різні вистави. Там нерв та переживання, тут логіка, вже актриса зовсім по-іншому переосмислила текст. Тому читка почалася півроку назад, місяць читали, виривали репетиції, спілкувались, на місяць заморожували та відморожували, тобто бродіння починається. Як на мене, чим довше ставити моновиставу, тим краще. 4-5 місяців для моновистави це дуже добре, не можна ставити моновиставу за місяць. Відверто кажучи, з часом розумієш, що над виставою треба довго працювати. От ти її «народив» і, як дитину, маєш «одягати», «переодягати», але рахуючи систему театрального репертуару на це не має часу і певних можливостей.

Чи задоволені ви результатом?

- Цією виставою я дуже задоволений, тому що ми змінили початок, ми змінили фінал і вона стала глибше. Дай бог, щоб вона гралася. Чим більше ця моновистава буде гратися, тим більше актриса буде розуміти, що взагалі таке сутність образу, як інші образи робити. Тобто не просто зіграла і забула, а далі, щоб ця вистава жила.

Якщо я не помиляюсь, ми виграли грант Українського культурного фонду, і будемо їздити з цією моновиставою та іншими по області. З 10 вибрали 5 моновистав, які не будуть заважати репертуарній політиці, і ми можемо ставити тут і їздити там, плюс є бібліотеки, де ми показуємо моновистави. Також ми можемо їздити з моновиставами до Львову, ми там вже показували виставу «Зрада». В кінці хочу сказати не треба перейматись, бо все буде добре.

Спілкувалась Марина Гайворонська.